

Marie Janeková: Pět minut

Má místa. Místa plná radosti, strastí, nadšení či poníženosti. Mám pár takových míst spojených s nezapomenutelnými zážitky. Jedny jsou radostné, druhé zas žalostné. Radostné bohužel z mysli mizí lehce. Zato ty špatné, těch se zbavuje opravdu těžce. Oxidují v mé mysli a nemají v plánu odejít. Jsou jako parazit, jako strašák, jenž zapříčiní dobrým místům se vzpomínkami zahrnutí do stínů, do ústraní. Vystrnadí je stejně jako pes, když zahání nebohé ovce do stájí.

Nechat se unést temnotou. Temnota je zákeřná. Nutí mě vzpomínat na ta ošklivá místa, ze kterých mám zážitky, jež dlouhá léta nemohu z mysli dostat. Pomalu hlodají to dobré, co ve mně ještě zbylo. Brzo mě to pohltí zcela, jelikož zlo drží dobro v pěstích. Je jako cela, jež povolit nehodlá.

Ten osudný den na bazéně. Na tom bazéně, který jsem často navštěvovala a trávila tam volné chvíle. Bylo to veřejné místo, ze kterého se na míle daleko linul dětský smích. Drobátka se zde učila plavat a na radostné úsměvy jejich matek se nedalo vynadívat.

Když jsem v něm plavala, cítila jsem svobodu. Byla jsem uvolněná a dále již nepřemýšlela nad nástrahami osudu. Nohy a ruce sladěné mne provázely po čiré vodní hladině. Na zádech jsem ležela a proudem vody se unášet nechala. Oči zavřené, uši mé napůl ponořené ve vodě vnímaly jasný zpěv vodních třesů. Mohla bych tam strávit celé hodiny bez přemýšlení na okolní svět plný děsů.

Ale pak, pak se to přihodilo. Celé mé tělo leželo pod vodní hladinou. Zpěv, který jsem slyšela, teď zněl spíše jako žalostné kvílení o pomoc. Nikdo mi nepomohl. Zlomené tóny vycházející z mých úst tlumila voda. Vystrašené oči jsem zběsile vytřeštila a mou kamarádku nade mnou držící mou hlavu pod vodní hladinou jsem spatřila.

Do té doby jsem ji vnímala jako nejlepší, ale teď, teď mě šíleně zradila. Smála se, považovala to za legraci. Za neškodný vtípek. Dívala jsem se na ni a odpověď v rozmazaných rysech jejího obličejce hledala.

Byla nemocná. Nepředvídatelná. Napadl ji hloupý nápad a ona zaručeně netušila, co páchá. Smála se. Její ústa byla dokořán otevřená a linuly se z nich výkřiky plné radosti. Domnívala se, že se po pěti minutách vynořím a zasměji se s ní.

Mýlila se. Zmateně pozorovala mé bezvládné tělo klesat ke dnu. Oči se jí zaplnily slzami, které postupně padaly do mnou známé vodní hladiny.

Já už necítím nic. Světlo mi zhasíná před očima. Končetiny nejsou schopné jakéhokoliv pohybu. Klesám ke dnu a už s tím nic nesvedu.

To je můj konec. Konec mé cesty. Konec mého příběhu. Konec příběhu o tom, jak mi mé milované místo vzalo život a mne na druhou stranu.